

Dones admirables

Primer hi ha l'educació bàsica, que és la que ens transmeten els pares i la que rebem a l'escola. I després, sense que ens ho ensenyin com una norma ni ho haguem d'estudiar com una assignatura, hi ha una educació permanent que és la que ens ofereix la vida, generalment sense adonar-nos-en. Alguns la redueixen als llibres i et diuen «som el que llegim», però per poc que ens hi parem a pensar veurem que estem fets de moltes altres coses i no tan sols de lectures. La nostra formació, i també la nostra sensibilitat, estan fetes de les pel·lícules que hem vist, de les cançons que hem escoltat, de les experiències que hem viscut... i, entre moltes més coses, estan fetes també dels exemples que ens han donat els altres, per bé i per mal. Aquests dies passats, juntament amb una notícia terrible hem rebut una gran lliçó moral, la que ens ha donat la mare del petit Gabriel, el nen assassinat a Almeria. La seva entesa, la seva actitud i el seu discurs penso que han incidit en l'educació de tot un país d'una manera més intensa i d'una forma més perllongada del que ho podria fer la campanya més costosa i més difosa que qualsevol govern pogués concebre. Una lliçó que no li podrem agrair mai prou.

És sabut que els fets més convulsos serveixen per treure el pitjor i el millor de la societat. Quan va passar el desgraciat succés de «les nenes d'Alcàsser», un personatge d'infausta memòria com Nieves Herrero va simbolitzar la cara més tèrbola del periodisme més carronyer. I cada cop que hi ha un assassinat d'una certa transcendència mediàtica, mai no falta a les portes dels jutjats una delegació d'aquelles persones que millor representen les conseqüències del fracàs escolar unides a una sobredosi de teleescombraries. Aquella pobra gent desvagada que aquests dies hem vist cridar «asesina, asesina!» amb el mateix entusiasme que si anessin a rebre els corredors a l'arribada de la volta. Però al mateix temps, i com si fos un miracle, enfront de tota aquella patuleia de vegades emergeixen persones que estan fetes d'una altra fusta. Ara ho ha estat Patricia Ramírez i en els atemptats de l'11-M ho va ser Pilar Manjón, mare d'una de les víctimes, que es va enfrontar al govern amb un coratge indescriptible. Dones a les quals admiro profundament i que gairebé diria que m'estimo.

